



«І все ж таки людині найважче бути... людиною!»

5 травня 1907 року на Буковині в сім'ї гімназійного вчителя і письменника Дмитра Макогона народилася донечка — Даринка — майбутня відома українська письменниця Ірина Вільде. Саме родинна атмосфера з її культом письменства, сприяла виникненню у Дарини раннього інтересу до літературної праці. Батько був її першим учителем літератури і, можливо, саме від батька дівчині передалися письменницькі здібності.

Дарина вчилася в Чернівецькій державній гімназії. Але у 1918 р. Буковину окупувала Румунія, і Макогони змушені були переїхати в Станіслав (Івано-Франківськ). Тут Дарина закінчила у 1927 році українську приватну гімназію. 1928-1933 рр. — вивчала славістику та германістику на філологічному факультеті Львівського університету, навчання в якому змушена була залишити через матеріальні нестатки, хоча на той час уже була відомою в літературному середовищі. Перший друкований твір, оповідання “Марічка”, з’явився 1926 року, коли Дарині було лише дев’ятнадцять. У ті часи письменництво вважалося недостойним заняттям для дівчини з інтелігентної родини, тому вона й підписала перше оповідання псевдонімом Ірина Вільде. Ірина — від Дарини, а “Wilde” в перекладі з німецької означає “дика, бурхлива”. З 1933 р. працювала в газеті “Жіноча доля” у Коломиї, висвітлювала літературно-мистецькі проблеми, актуальні для молоді, зокрема редагувала щомісячний додаток до газети “Світ молоді”. 1935 року Ірині Вільде присудили Першу літературну премію Товариства письменників і журналістів ім. Івана Франка — за повісті “Метелики на шпильках”, “Б’є восьма” та “Повнолітні діти”. У 1939 році переїхала до Львова, працювала спецкором газети “Правда України” (1945-1949). З 1940 р. — член Спілки письменників. Обиралася депутатом Верховної Ради УРСР другого скликання, депутатом обласної та міської Рад народних депутатів, членом правління Спілки письменників СРСР та України, очолювала правління Львівської письменницької організації.

У творчій спадщині Ірини Вільде — повісті «Метелики на шпильках», «Б’є восьма» (1936), «Повнолітні діти» (1939), «Ті з Ковальської» (1947), книжки повістей, оповідань і нарисів «Химерне серце» (1936), «Історія одного життя», «Наші батьки розійшлися»

(1946), «Її портрет» (1948), «Стежинками життя», «Повісті та оповідання», «Яблуні зацвіли вдруге» (1949), «Кури», «Нова Лукавиця» (1953), «Оповідання» (1954), «На порозі» (1955), «Ти мене не любив» (1958), «Винен тільки я» (1959), «Життя тільки починається», «Троянди і терен» (1961), «Людське тепло» (1964), збірка мініатюр «Окрушини» (1969), «Кроки часу» (1979), роману «Сестри Річинські» (кн. I — 1958, кн. II — 1964); у 1967-1968 рр. побачили світ «Твори» в 5-ти томах. Роман «Сестри Річинські» у 1965 році відзначений Державною премією УРСР ім. Т. Шевченка. Твори Ірини Вільде друкували не тільки на всій території СРСР, а й перекладали італійською, німецькою, болгарською, чеською і польською мовами.

У творах письменниці — її талант тонкого психолога, дослідника людських, особливо жіночих, характерів в інтер'єрі родинних стосунків, які ніколи, за жодних політичних систем та ідеологій не були простими. І в цьому полягає універсальність творів Ірини Вільде. Її розповіді про пересічних людей, їхні щоденні клопоти, проблеми, звичайне щоденне життя з його дрібницями та переживаннями були і є близькими, зрозумілими читачам. Письменниці часто закидали суто жіночу тематику, на що вона відповідала: *“Ні, доки не впораюся з цим малим світиком — із людським серцем, — не візьмуся, просто не зможу сягнути до ширших проблем людського життя”*.

Через низку прекрасних і глибоких жіночих образів, творчість І. Вільде вважають найповнішим вираженням жіночої душі в українській літературі.

Ірина Вільде була особистістю непересічною: вона часто дивувала близьких і знайомих своїми ексцентричним звичками, витівками. Завжди прокидалася на світанку, писати любила вночі, лежачи на підлозі на старій гуцульській ковдрі серед творчого безладу, який панував у кімнаті. Письменниця славилася своєю гостинністю та привітністю: вона залюбки приймала численних гостей, любила проводити костюмовані маскаради.

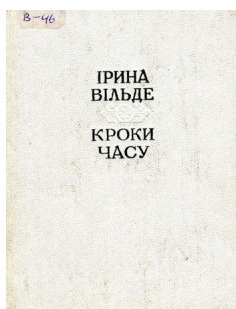
Ірина Вільде була хорошою матір'ю і виховала двох синів — Ярему та Максима. Старший — Ярема Полотнюк — український сходознавець, перекладач — живе у Львові. Молодшого Максима звинувачували у створенні таємної націоналістичної організації, неодноразово заарештовували. Мати не витримала частих обшуків та арештів рідного сина, тому в останні роки життя Ірина Вільде була поза межами реальності: втратила пам'ять, забувала вдягатися, блукала вулицями міста. 30 жовтня 1982 року письменниця пішла із життя у віці 75 років, похована у Львові на Личаківському цвинтарі.

Видатна українська письменниця Ірина Вільде була внесена ЮНЕСКО до числа знаменитих людей XX століття і другого тисячоліття. “Письменник повинен скласти два іспити: один перед сучасниками, інший перед історією”, — такі слова постійно лунали з вуст І. Вільде. “Бурхлива” й “дика” Ірина Вільде склала свої іспити на відмінно і увійшла у вічність — своїми творами.

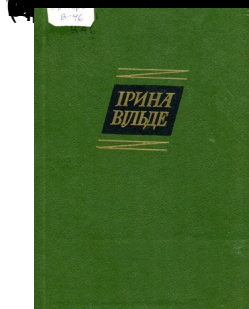
Ірина Вільде — майстер соціального роману (1907—1982)

Автор: Unsvet

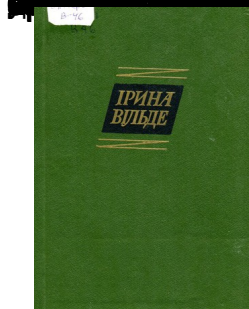
29.10.2014 14:29 - Обновлено 29.10.2014 15:15



В-46
ІРИНА ВІЛЬДЕ
КРОКИ ЧАСУ

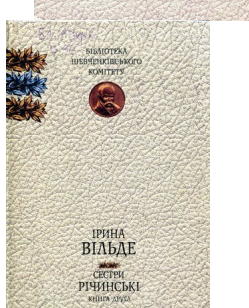
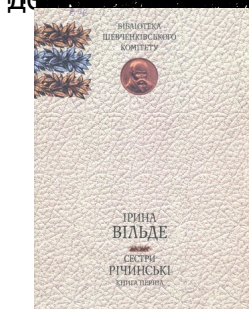


ІРИНА ВІЛЬДЕ
КРОКИ ЧАСУ



ІРИНА ВІЛЬДЕ
КРОКИ ЧАСУ

ІРИНА ВІЛЬДЕ
КРОКИ ЧАСУ



ІРИНА ВІЛЬДЕ
РІЧИНСЬКІ